

חסר לנו בית // סיפור אי"צ בראון

וכמה צריך את כל זה. אין היא יודעת, ובנראה שאף אחד אחר לא.

חסר לה כאב שהיא צריכה גם את הצום הזה על הכתפיים? את כל אוירת האבל הזה?

ולא שאכפת לה הצום, גם ככה אוכל אף פעם לא היה דבר שעניין אותה מדי, אבל היא באמת לא מבינה.

בין המיצרים קוראים לזה. רני מגחכת. היא לא בין שום מיצר, היא בתוך המיצר עצמו.

"אתה יודע מה הכי נורא? שכוחם רואים את האבל הזה. ומסתכלים ונושמים ומצקצקים, זה נורא, חיים שלי כמה שזה נורא. ואני לבד, לבד בבית המהמם הזה שלנו, עד

שהתחלנו לחיות ביחד אתה בורח לי? מאמי אתה לא יודע כמה החמצה שאפילו לא הספקת להציע לי, איזה אירוע היית עושה, ולשמח את סבתא שלך בפרה עליה, אתה יודע

איך המצב שלה החמיר מאז שהלכת? אין הזמנות לחתונה, אין כלום, אין אפילו הצעת נישואין. לפחות טבעת קטנה כי אתה ביום הולדת, חיים שלי אתה. כמה אני מתגעגעת

אתה לא יודע. לב ליבי. איזה זוגיות, איזה נשמה אתה. אוף איתך, חיים שלי, נשרפת מגעגוע.

לא נעים לדני שהיא שומעת את כל המכל העצוב של זאת שמתרפקת על הקבר שלידה בבכיות נוראות, אבל אין ברירה. היא כבר יודעת היטב להכיל סיטואציות, מורגלת

בלאטום את האוזניים מדברים שלא נועדו אליהן. רק הלב שלה יוצא אל זאת שלידה, שחולקת איתה את אותו גורל משותף.

אותו גורל משותף, רק הפוך - כי את האבל של דני איש לא רואה. המעטים שיודעים - עוטפים, ומי שלא - דורך ברגל גסה בלי לדעת שהוא לא יודע בכלל.

גם דני לבד. לבד בבית של ההורים, במקום לחיות איתו בבית המהמם שהיה יכול להיות להם. והם אפילו עוד לא התחילו לחיות ביחד וכבר הוא בורח לה.

גם לדני לא הספיקו להציע, אבל היא יודעת מראש שגלעד לא היה עושה שום אירוע - רק כוח אתה לאיזה מצפה ועל פק"ל קפה, בשקט האופייני לו, היה שואל אותה

בקריצה - נו, אז מתי מתחתנים?

וסבתא של גלעד בפרה עליה, המצב שלה לא רק החמיר אלא קצח צעד קדימה, צעד למעלה, הישר לכסא הכבוד.

גם אצלם - אין הזמנות לחתונה. אין כלום וזה לא מדויק, רני מהרהרת לעצמה, כי אם לא היה כלום גם לא היה את הכאב הנורא הזה. הצעת נישואין לא הייתה. טבעת? לא

התחום של גלעד בשום צורה.

וכמה היא מתגעגעת אליו. לב ליבה. זוגיות עוד לא הייתה, אצלם היו אלו ניצנים עדינים של תחילת קשר, ואהבה ששווה חושים עדינים בזהירות ובלי פוזות, עד שנתרסקה.

איזה נשמה הוא, רק נשמה. שיצאה מן הגוף. אוף איתו. חיים שלה (אוכלי מוות?). נשרפת מגעגוע.

ובחגים היה קשה להחזיק, היא חיבתה לאיזו תקופה שיהיה לו מקום, לאבל שלה.

אז איך דווקא עבשיו כל כך רע וקשה לה? כל כך היא בורחת מהמיצרים, מהריק, מהשקט הצורב הדומם הזה?

בי"ז בתמוז של שנה שעברה הייתה להם חברותא. גלעד התקשר אליה בכמה דקות האחרונות של סוף הצום והם דיברו קצת, ושתקו, והיה לה נעים למרות שהיא לא טובה

בצומות וכבר הייתה עייפה.

דני שאלה אותו איך הצום עבר. "לא עבר", מהטכפון היא שמעה את החיוך, "לא עבר כי גם לא התחיל".

"לא צמת, גלעד?" היא התפלאה ואז נזכרה שהוא לוחם בעזה עבשיו. וזה נס הדקות השקטות האלו שהוא יכול להתקשר.

"באישור, אל תראי אותי ככה". הוא צחק ואז מתרץ. "משמעותי כאן, דני. עם כל האכ-אקצא שמוטבע פה פתאום אני מבין על מה אני חי, על מה אני צם."

"אבל לא צמת בכלל, יא מצחיקול".

"הצום הוא הרבה יותר מלא לאכול. בכלל, כל הימים האלו של בין המיצרים, כל האיסורים וההגבלות - נועדו לא רק כדי שנתענה. בעיקר כדי שננמך כרגע את רעשי הרקע

שאנחנו בורחים אליהם כל החיים, הפלסטרים האלו שמונעים מאיתנו להרגיש את החוסר שבואב, שנוכח, רק הבעיה היא שאנחנו בורחים ממנו".

"אז כמה זה קשור דווקא כימים האלו? כאב יש כל הזמן, חוסר יש כל הזמן".

גם גלעד שותק כרגע והיא שומעת רעש מאחוריו.

"אני חושב שעיקר העבודה של השהייה בחוסר של בין המיצרים, היא בהבנה שכל החוסר שלנו בחיים האלו, כל הכאב, כל הגעגוע - נובעים מהחסרון שלנו במקדש. בבית.

בשכינה. באל-אקצא, אם תרצי".

"אבל זה מנותק, גלעד. זה לא קשור אליי, אני גם לא מצליחה להבין את החוסר - במה? בקרבנות? בלוויים? בטומאה וטהרה?"

"גם. אבל את יודעת מה בעיקר חסר לנו? גלעד שוהה, "חסר לנו בית. חסרה לנו שייכות. חסר לנו מקום שלנו עם ה', חסרה לנו יציבות, חסר לנו שכינה וקשר". צעקות

מאחורי גלעד אבל הוא ממשיך, כוכו איתה. "זה כמו המפונים מהצפון, נגיד - מה חסר להם? חסר להם משבץ? חסרה להם ספה? פראוקה? ארונות? אינדוקציה? מסדרון?

חסר להם בית. בית זה הבכל".

עבשיו היא נוגעת בו בעדינות. מלטפת את מצבת האבן החלקה, מעבירה את האצבע שלה בתוך האותיות.

על הקבר מונחת הזמנה לחתונה, חדשה, הזמנה שלא הייתה כאן בפעם הקודמת.

היא לא מכירה את השמות. הופכת לצד השני של הנייר ומגלה שורות בכתב סדוק שקצת מזכיר את הכתב של גלעד. "אחי. מחכה לך. דיר בלאק אתה לא מגיע. באהבה

ובכאב וגעגוע."

מרשה לעצמה להניח עליו את הראש ולעצום את העיניים. ולא לברוח.

ולשהות.

באהבה ובכאב וגעגוע.

לשהות בחוסר הנוראי, בגעגוע שלה, בגעגוע שלו. בריחוק שלהם שהוא קרוב מאי-פעם. לומדת לגלגל על הכשון את המילים שלו.

חסר לנו בית. חסר לנו בית.